

ligere, som det netop skulde være den Minister, der er betegnet som Ministeriets baade Vimpel og Ballast.

Endelig har Regeringen paa sit Program Udrensningen, og maa jeg sige nogle faa Ord derom. Regeringen har begyndt paa Udrensningen, men den har taget paa denne, efter hvad jeg synes, der alt er oplyst — for Resten skal jeg ikke komme ind paa eller gentage, hvad der er sagt — paa en overordentlig lemfældig Maade. Det, jeg forstaar ved Udrensning er, at Lovens Arm virkelig rammer enhver, der har været Medvider eller medskyldig i de store Bedragerier, der ere foregaaede. Det er det, jeg tænker mig ved Udrensning, og naturligvis mener jeg, at det ogsaa gælder om ved fornuftige Foranstaltninger at forebygge saa vidt muligt, at noget lignende som det, der er foregaaet, skal ske i Fremtiden. Det, som for mange synes at betyde Udrensning, er, at der rejses Rigsretsanklage mod tidligere Ministre, og denne Anklage skal, som Konseilspræsidenten her har sagt, rejses af dette Ting. Der er jo nu mange af det tidligere Ministeriums politiske Modstandere i dette Ting, der have udtalt, at de ere overbeviste om, at der ikke er sket noget, som berører disse Mænds personlige Hæderlighed. Jeg forstaar da ikke, at der kan være en saa levende Trang til at faa nogle Mænd for Rigsretten, om hvis Hæderlighed man ikke har den fjerneste Tvivl. Jeg er enig med den højtærede Konseilspræsident, naar han siger, at Lovens Arm skal ramme enhver skyldig, men Ministeriet vil ikke have, at der skal foregaa en personlig Forfølgelse. Men hele den Adressebevægelse, der har rejst sig, tror jeg er udsprungen af Motiver, som ikke ere de bedste. Jeg tror — det maa jeg indrømme —, at det er Trangen til en virkelig personlig Forfølgelse, der i mange Tilfælde er Skyld i hele denne Bevægelse, og jeg er overbevist om, at denne Bevægelse vil faa et alvorligt Tilbageslag, og at det ikke kan være til Ære eller Fremgang for Nationen eller dette Ting, at der foretages Handlinger, som Eftertiden sikkert maa fordømme. Jeg er overbevist om, at hvad end dette Ting i saa Henseende beslutter, og hvad der end siden sker, vil dette Tilbageslag komme, det skulle de Herrer faa Lejlighed til at mærke.

Maatte jeg saa blot til Slutning henvende et Par Ord til det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen). Han fremsatte nogle Ud-

talelser, som ogsaa ere berørte af flere andre ærede Medlemmer, og det skal derfor være meget faa Ord, jeg skal knytte dertil, men jeg ønsker ogsaa at fremsætte mine Betragtninger af de Forhold, som det ærede Medlem omtalte. Han deler det politiske Samfund i to Dele, Socialdemokraterne paa den ene Side og alle vi andre paa den anden Side, og han siger, at Kendetegnet paa „alle vi andre“ er, at vi bygge paa det bestaaende, og paa den anden Side fremhæver han, hvad det er, Socialdemokratiet vil, han nævner f. Eks. noget om, at vi skulle se at komme bort fra Kapitalismen. Jeg ved nu ikke, hvad han dermed mener, thi det er sikkert ogsaa „alle vi andre“s, Venstrepartiernes Ønske og Villie. Det mener jeg har givet sig Udslag i den Lovgivning, der er gennemført i den Tid, Venstre har været ved Magten, at vi gøre, hvad vi formaa, for at fordele Livets Goder saaledes, at Borgerne i Landet kunne befinde sig vel. Vi ønske netop ogsaa en Udjævning af den Ulighed, som er til Stede. Det har vort Arbejde gaaet ud paa, saa dette at komme bort fra Kapitalismen er i og for sig ikke noget, der i særlig Grad kendetegner Socialdemokraterne.

Derimod er det, det ærede Medlem siger, at Socialdemokraterne ønske, nemlig at komme bort fra Privatdriften og over til, at Samfundet ejer alle Produktionsmidlerne, netop Etableringen af den rigtige, ægte socialistiske Stat. Nu føler jeg mig overbevist om — og jeg skulde kende det ærede Medlem daarligt, hvis jeg tog fejl —, at naar det ærede Medlem hylder de Anskuelser, er det, fordi han tror, der derved vil skabes bedre Livsvilkaar for en Mængde Mennesker, navnlig Arbejderbefolkningen, at Samfundet vil blive lykkeligere under en saadan Tilstand end under den nuværende. Og denne Tankegang respekterer jeg. Hvis jeg havde den samme Tro som det ærede Medlem, skulde jeg i Sandhed være det ærede Medlems trofaste Følgesvend. Men jeg har nu den modsatte Tro. Jeg har den Tro, at hvis det lykkedes Socialdemokraterne at gennemføre denne Ordning, vilde de ikke faa Lov til at komme fremad paa denne Bane ret længe, thi man vilde hurtigt mærke, at det hverken førte til Samfundets Lykke eller Velstand. Jeg tror tværtimod, at uhyre Værdier vilde gaa tabt og megen menneskelig Foretagsomhed vilde standse. Derfor vil jeg, saa længe jeg har med offentlig Virksomhed at gøre, være med til at søge at forhindre,